

tende Arbeide. — Om selve den dødelige Nødvendighed for Lovforslaget skal jeg ikke udtale mig videre, saa meget mindre som jeg tror, vi ere enige om, at det ingenlunde staar klart for os, hvilken Betydning Loven i den Retning for Dødelighed har. Jeg tror, at det er det Rigtigste, at man, saaledes som det er udtalt paa et andet Sted, ved saadanne Love ikke blot maa have for Øie at forebygge Døder, som muligens kunde udvilde sig, men at man ogsaa maa vogte sig for den Tro at kunne forebygge Døder, paa hvilke der ikke kan raades Bød ad Lovgivningsveien. Derfor finder jeg, at Lovforslaget er betimeligt i Ordets fuldeste Mening, selv om der skulde reises nogen Tvivl om, hvorvidt dets Virkning, naar det træder i Kraft som Lov, vil blive overmaade stor. Loven gives jo for de Unges Skyld, og det er klart, at det ikke alene er en Mulighed, men en Virkelighed, at der saavel fra Arbeidsgiveres som fra Skødesløse, maadelige Forældres og hensynsløse Bergers Side kan vøres Misbrug med Børns og unge Menneffers Arbeidskraft. Jeg tror derfor ogsaa, at jeg — og jeg støtter mig i denne Henseende til virkelig foreliggende Kjendsgjerninger — i den danske Arbeiders Navn tør udtale en Tak til den høitærede Indenrigsminister, men jeg udtaler den til ham uden at udtale nogen Tak til Landstinget for de Forandringer, det har indført i Loven; jeg tænker herved kun paa de Sobevædringer, der ere foregaaede i det andet Thing. Naar jeg skulde stemme blankt og bart over at faae enten Loven i dens oprindelige Skikkelse eller Loven med det Indhold, den har faaet i det andet Thing, vilde jeg ubetinget foretrække det Første, men der er dog et Punkt, hvori jeg er uenig baade med Regjeringen, med Landstinget og, hvad der næsten er endnu værre, med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen); dette er efter min Opfattelse af meget større Betydning i dette Spørgsmaal, uden at jeg derved paa nogen Maade vil fornærme den høitærede Indenrigsminister eller den Regjering, hvori han har Sæde. Dette Punkt angaar Grændsen ned efter fra Barnealderen. Saavel i Regjeringens Forslag som i det foreliggende Forslag, der er kommet fra Landstinget, fastsættes den til det 10de Aar, medens, som allerede paavist af det ærede Medlem, jeg nys nævnte, og hvis Stilling til denne Sag jeg tillægger saamegen Vægt, den sjenke Lovgivning — hvad ogsaa anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget — sætter arbejdsføre Børns Alder til 12 Aar, en Grændse, som ligeledes gjælder i Preussen. At man i Frankrig har sat Grændsen ved det 10de Aar, skulde jeg mene hænger sammen med, at Menneffets Udviikling foregaar hurtigere i de sydlige end i de nordlige Lande, saaledes at man i Frankrig med 10 Aars Alderen vel har naaet omkrent den samme Modenhed i legemlig Henseende, som man her i Norden naaer med det 12te

Aar. Denne Aldersgrændse maa jeg derfor stærkt fastholde. Indvendingerne imod at sætte Grændsen ved det 12te Aar kunne komme fra to Sider. De kunne nemlig komme fra Industrien, som vil fysselsætte disse Børn; men vi ere jo dog Alle enige om, at Hensynet til Industrien her maa være aldeles underordnet. De kunne dernæst ogsaa komme fra Børnenes Forældre, fordi de saa tidlig som muligt ville bruge Børnene til at tjene en Skilling til Hjælp for Husholdningen; men hvor liden Betydning de Herrer end ville tillægge en Beslutning af Arbejderne selv — det vil da sige, naar disse Arbejdere netop ikke ere af en bestemt politisk Farve — tror jeg dog, man vil tillægge en saadan Udtalelse nogen Betydning, naar den kommer fra velfundede, fornuftige og rolige Arbejdere, og det er bekendt, at en Forsamling af Arbejdere enstemmig har henvendt sig til Indenrigsministeren om at sætte Alderen til 12 Aar. Efterat dernæst Regjeringens Forslag om de 10 Aar var blevet tiltraadt af Landstinget, er det samme Spørgsmaal igjen blevet fremdraget i den samme Forsamling, og med Enstemmighed svarede Arbejderne, at de fastholdt, at Grændsen blev sat ved det 12te Aar. „Skulle vi værne om den spæde Spire“ — som en Arbejder poetisk udtrykte sig — „saa skulle vi netop værne om den i den spæde Alder. Der ligger ikke deri nogen Indskrænkning i økonomisk Henseende, thi vi kunne lade vore Børn syssle med andre Ting, vi kunne søge at faae dem anbragte paa anden Maade, ved et Arbeide, der er mere frit, ikke saa anstrengende, ikke saa aandsfløvende og trykkende, som netop Fabrikarbeidet er.“ Derfor maa jeg paa det Bestemteste holde paa, at vi i § 2 rette Tallet „10“ til „12“, og jeg haaber ogsaa, at man ikke vil modsætte sig dette, i alt Fald ikke af den Grund, at man nu engang har udtalt, at man er tilfreds med de 10 Aar. Jeg tror heller ikke, at den høitærede Minister, efter hvad jeg kan skjønne af hans Forhold til hele denne Sag, vil være uwillig til at gaa ind paa en saadan Forandring. Jeg syntes, at der var et Par ærede Medlemmer, som traf paa Smilebaandet overfor den Slags Beslutninger, jeg før nævnte, og det tør maasse være mig tilladt at indskyde en lille Parenthes herom. Er det ikke rigtigt, at vi, naar den Slags Sager foreligge, som for en stor eller overveieende Del vedrøre Arbejderne, bringe Spørgsmaalet lige hen for dem selv til Løsning og Besvarelse? Vi kunne jo dog høre deres Raad og rette os derefter, om vi ville, eller lade det være, om vi ville; thi vi have jo vor frie Villie. Det er imidlertid godt, at Arbejderne ikke selv ere saa tilbøjelige til at underkøbe en Lovbestemmelse, som maasse ikke virker i fuld Overensstemmelse med det Diemeb, hvori den er given; de ere tværtimod tilbøjelige til at sige: „Det er vanskeligt at løse disse Knuder, og det er ikke til at undres over;